

tigbestyrrelser sig at stille de gamle Fattige ad, saa at Manden kommer et Sted og Konen et andet. Det er ellers Noget, som Præsterne nærmest burde have protesteret imod. Det er forøvrigt ikke i min Egenkab af Præst, at jeg protesterer derimod, men i Egenkab af Menneſte. Det forekommer mig ganske urimeligt, at dette ſker, og at man ſaa paa den anden Side vier Folk ſammen, og hvis de ſaa blive uforligelige, er det, naar de ikke komme paa Fattigvæſenet, næſten ikke mueligt for dem at komme fra hverandre. Det er jo meget vanſkeligt for uforligelige Høtgefolk at blive ſkilte, men ville de ſkilles, ſker det letteſt ved, at de komme ind under et eller andet Fattigvæſen, hvor det er indrettet ſaaledes med Høtgefolk, at Konen ſendes maafke paa een Anſtalt og Manden paa en anden. Men om det egentlig bør lade ſig praktiſere for gamle Menneſker, der ville blive ſammen, tvivler jeg meget. Jeg veed meget godt, at paa engelliſke Arbeidshuſe bruges den Traffik, men til Høre for den engelliſke Lovgivning ſkal jeg gjøre opmærkſom paa, at paa hvert enkelt Arbeidshuſe er der Celler, ſom ere indrettede for Giſte, udtrykkelig indrettede for Giſte. Rigtig nok ſkal det — det er ikke nogen Høre for Høtgeſtanden — være opløſt, at mange af diſe Celler ikke blive benyttede, og at det alſaa ikke er ualmindeligt, at en Mand og Kone virkelig foretrække at leve hver for ſig, men paa den anden Side er der dog Veilighed til, at de, der gjerne ville bo ſammen, kunne komme til det. Det er alſaa en Høre for den engelliſke Humanitet; derimod er det ikke nogen Høre for de engelliſke Høtgefolk, at der ſynes at være forholdsviſt ſaa Mange, der ikke benytte ſig deraf. Der bør nu, ſynes jeg, ikke udkomme en ny Fattiglov, uden at det Spørgsmaal bliver taget under Overveiſe, og uden at der bliver taget Foranſtaltninger derimod, thi man bør ikke have Lov til at ſtille gamle Folk ad, ſom helſt ville bo ſammen.

Nu ſkal jeg blot til Slutning ſige, at jeg ikke ganske deler den Beſkyrning, der blev udtalt fra det ærede Medlem for Naſtkov (Neergaard) med Henſyn til § 64, ikke ganske. Jeg vil minde det ærede Medlem om det gamle Ord, at een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget. Alſaa, jeg er for ſaa vidt den høitærede Miniſter tatnemlig ligesom det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) for denne Paragraf, men ganske viſt forudſætter jeg, at den høitærede Miniſter tillige gaar ud fra, at Folkethinget vil gjøre ſit Bedſte for at bringe Paragrafen i en bedre Skikkeliſe, ſaaledes at der bliver noget mere frit Spille- rum, dels for de Fattige med Henſyn til at

bevæge ſig frit, naar de have naaet 60 Mars Alderen, til at opholde ſig, hvor de ville, ſaaledes at alſaa Opholds-kommune og Forſørgeliſekommune og den Slags Ting ikke komme til at ſpille nogen Rolle, og dels med Henſyn til andre Forbedringer i Paragrafen. Jeg forudſætter, at den høitærede Miniſter har været ſaa diplomatisk at give Paragrafen et ringere Indhold, end han til Slutning er tilbøielig til at gaa ind paa, da jeg ellers antager, at den høitærede Miniſter ikke havde givet ſaa Meget, ſom han allerede har. — Til Slutning ſkal jeg bemærke, at dette Forſlag vel ikke medfører overordentlig ſtore, grundige Forandringer, og navnlig ſavnes der een Ting, idet der nemlig ikke er Tale om nogen Muelighed for at danne ſtørre Fattigdiſtrikter end for Diebliktet. Jeg vilde ønske, at det havde været antydet i Loven, at det ſaae man gjerne, og at man vilde fremhjælpe, at flere Kommuner vilde ſlaa ſig ſammen, ikke alene om enkelte Formaal, men til ſtore fælles Fattigkommuner. Det er den Retning, hvori det engelliſke Fattigvæſen gaar, idet Fattigdiſtrikterne beſtandig blive ſtørre og ſtørre, ſaaledes at det ſynes, at de tilſidſt ſkulle blive en eneſte ſtor Kommune, og det maag vi ogsaa en Gang komme til. Vel indeholder nu Forſlaget ikke nogen ſaadan Antydning, men paa det gamle Grundlag er der i det nuværende Forſlag mange Forbedringer, og jeg haaber, at der vil komme Noget ud af Loven.

B. Bederſen: Med Henſyn til det foreliggende meget omfattende Forſlag ſkal jeg blot tillade mig at berøre nogle ganske enkelte Punkter, dels da Tiden er ſaa langt fremrykket, og dels ogsaa, fordi jeg forrige Gang, da Sagen laa for, havde Veilighed til at udtale mig. Angaaende Forſørgeliſeſtedet, da bibeholder § 16 de nuværende 5 Mars ſom Betingeliſe for, at den Baaogjældende ſkal kunne erhverve Forſørgeliſeſret i en Kommune. Det forekommer mig, at man bør foretrække 5 Mars uafbrudt Ophold ſom Betingeliſe for Erhvervelſe af Forſørgeliſeſret, fremfor at gaa ned til 2 Mars. Som bekiendt foreslog det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) i Fjor, at man ſkulde begrænde Tiden til 2 Mars. Jeg udtalte mig den Gang derimod, og jeg ſaftholder fremdeles den ſamme Opfatteſe. Jeg ſkal ikke her indlade mig paa det Spørgsmaal, om Kjøbſtadkommunerne eller Landet vilde ſaae Fordelen ved denne Forandring, jeg er værmest tilbøielig til at tro, at det vilde være Landkommunerne, men det lægger jeg ikke videre Vægt paa. Hvad jeg lægger Hovedvægten paa, er, at det utvivlſomt vilde komme